

Είχε καλλιεργηθεί η εντύπωση, δια να μην είπω η βεβαιότης, πως μέσα στον Ιούνιο, του τρέχοντος έτους, η πρώην εργοδοσία του τέως Πήγασου, θα προχωρούσε εις μίαν ακόμα καταβολήν χρεωστούμενου μισθού προς τους πρώην εργαζομένους του τέως συγκροτήματος.

Είχαν προηγηθεί άλλες δύο μέσα στους τελευταίους 12 μήνες από τότε που ήσυχα κατέρρευσε η εκδοτική επιχείρηση. Θα ήτο ψεύδος ασύστολον αν έστω και εις (1), πρώην χρηματοδότης - δανειστής - εργαζόμενος του συγκροτήματος, κατέθετε πως δεν ανέμενε με θέρμη, τούτη την χειρονομία η οποία εν πολλοίς ομοιάζει με φιλοδώρημα και συγγενεύει με την επαιτεία.

Γράφω χρηματοδότης- δανειστής, διότι αν υποθεθεί ότι τετρακόσιοι τόσοι νομάτοι επί μήνους επτά δεν επληρώθησαν, εν ποσό το οποίον ορίζεται επιπολαίως περί τα δυο εκατομμύρια γιούρος τουλάχιστον, το ποσόν τούτο, έχει δανειστεί εις την εργοδοσία, από το σύνολον των εργαζομένων. Η μήπως όχι;

Αργότερον κυκλοφόρησεν η φήμη ότι δεν θα είναι εις μισθός, θα είναι ήμισυς, ο Ιούνιος όμως επέρασεν βροχερός και δροσερός και έγινε το μισό, κανένα.

Πάει ένας χρόνος από τότε που το μαγαζί έκλεισε. Κατ'ουσίαν ξέφτισε. Ξηλώθηκε. Για τους εργαζομένους ήταν σκληρό, κάποιιοι λένε όχι και τόσο άδικο. Κρύβει πολλά αυτή η τολμηρή όσο και ολίγον προβοκατόρικη άποψη. Ενωώ ότι:

α: όταν ο ιδιωτικός τομέας κακοδημοσιοποιείται θα έχει την μοίρα του κακού δημοσίου,

β: η εισαγωγή της επιχείρησης στο χρηματιστήριο προσέφερε, τότε, άφθονο χρήμα πλην όμως όπως αποδείχτηκε άλλαξε το χαρακτήρα της
γ: αυτός ο συγκεκριμένος χαρακτήρας αποδείχτηκε μεσοβραχυπρόθεσμα, ένα υβρίδιο δημόσιου - ιδιωτικού τομέα με πολιτικά ανταλλάγματα, κυβερνητικό - τραπεζικό χρήμα και ημερομηνία λήξεως.
Υποθέτω συνεννοήθηκαμε.

Αναρωτιέμαι όλα τούτα, στο θυμικό του Φ. τι διαστάσεις να παίρνουν. Αλλά και πως ο πατριάρχης εβίωσε αυτή την παταγώδη αποτυχία, η οποία συνοδεύεται με σφοδρή (λαϊκιά) αγανάκτηση, για την οποία η ταπεινότητά μου υποπτεύεται ότι με τίποτα δεν ήθελε το μακρινό, επονίτικο παρελθόν του. Άλλο θέμα, βεβαιώς, ότι κάποιοι από τους αγανακτούντες εισέπρατταν περισσότερα από όσα παρήγαγαν ή δικαιούνταν.

Ήταν και θα παραμείνει εις το διηνεκές ένα ναυάγιο, που τόσο απέχει από εκείνα τα καλπάζοντα έτη της δεκαετίας του '80.

Ατυχώς, τα στερνά τιμούν τα πρώτα